

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Arbeidshof te Brussel (Belgia) w dniu 29 marca 2018 r. – Zubair Haqbin / Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers

(Sprawa C-233/18)

(2018/C 211/19)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Arbeidshof te Brussel

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Zubair Haqbin

Strona pozwana: Federaal Agentschap voor de opvang van asielzoekers

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 20 ust. 1-3 dyrektywy ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, iż określa on w sposób wyczerpujący sytuacje, w których świadczenia materialne przyznawane w ramach przyjmowania cudzoziemca mogą zostać ograniczone lub cofnięte, czy też z art. 20 ust. 4 i 5 wynika, że prawo do świadczeń materialnych przyznawanych w ramach przyjmowania cudzoziemca może być cofnięte również w ramach sankcji w przypadku poważnego naruszenia reguł dotyczących ośrodków dla cudzoziemców i popełnienia poważnych aktów przemocy?
- 2) Czy art. 20 ust. 5 i 6 należy interpretować w ten sposób, że przed wydaniem decyzji w przedmiocie ograniczenia lub cofnięcia prawa do świadczeń materialnych przyznawanych w ramach przyjmowania cudzoziemca lub w ramach sankcji oraz w ramach tych decyzji państwa członkowskie są zobowiązane podjąć niezbędne środki mające na celu zapewnienie godnego poziomu życia w okresie pozbawienia [prawa do bycia przyjętym], czy też cel tych przepisów może zostać zrealizowany w sytuacji, gdy po wydaniu decyzji o ograniczeniu lub cofnięciu prawa do świadczeń materialnych przyznawanych w ramach przyjmowania cudzoziemca zostanie zbadane czy osoba, której ta decyzja dotyczy, ma zapewniony godny poziom życia i w razie konieczności zostaną w tym momencie podjęte środki zaradcze?
- 3) Czy art. 20 ust. 4, 5 i 6 w związku z art. 14, 21, 22, 23 i 24 dyrektywy i w związku z art. 1, 3, 4 i 24 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stosowanie środków lub sankcji w postaci tymczasowego (lub definitywnego) pozbawienia prawa do świadczeń materialnych przyznawanych w ramach przyjmowania cudzoziemca jest dopuszczalne w stosunku do małoletniego, w szczególności małoletniego bez opieki, czy też nie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową, Dz. U. 2013, L 180, s. 96.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchoven administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 5 kwietnia 2018 r. – „UniCredit Leasing” EAD / Direktor na direkcija „Obzawane i danycno osiguritelna-praktika” — Sofia pri Centralno upravlenie na Nacionalnata agencija za prichodite

(Sprawa C-242/18)

(2018/C 211/20)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wyrchoven administratiwen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „UniCredit Leasing” EAD

Strona przeciwna: Direktor na direkcija „Obzawane i danycno osiguritelna praktika” — Sofia pri Centralno upravlenie na Nacionalnata agencija za prichodite

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 90 ust. 1 dyrektywy Rady 2006/112/WE ⁽¹⁾ z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej umożliwia – w wypadku wypowiedzenia umowy leasingu finansowego – obniżenie podstawy opodatkowania i zwrot VAT, *naliczonego w prawomocnej decyzji zapadłej w wyniku kontroli podatkowej*, w odniesieniu do podstawy opodatkowania stanowiącej sumę miesięcznych rat leasingowych za cały okres umowy?
- 2) Na wypadek udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, w wypadku wypowiedzenia umowy leasingu ze względu na częściowe niewywiązanie się z płatności należnych rat leasingowych, na którą z określonych w art.90 ust. 1 tej dyrektywy sytuacji może się powołać leasingodawca przeciwko państwu członkowskiemu, aby uzyskać obniżenie podstawy opodatkowania podatkiem VAT o wysokość należnych, lecz nieopłaconych rat za okres od chwili wstrzymania płatności do chwili wypowiedzenia umowy, gdy to wypowiedzenie nie ma mocy wstecznej i potwierdzono to w klauzuli samej umowy?
- 3) Czy wykładnia art. 90 ust. 2 dyrektywy 2006/112/WE umożliwia stwierdzenie, że w wypadku takim jak niniejszy istnieje odstępstwo od art. 90 ust. 1 tej dyrektywy?
- 4) Czy wykładnia art. 90 ust. 1 dyrektywy 2006/112/WE umożliwia przyjęcie, że użyte w tym przepisie pojęcie wypowiedzenia obejmuje wypadek, w którym w ramach umowy leasingu finansowego z określonym przeniesieniem własności leasingodawca nie może już dochodzić od leasingobiorcy zapłaty rat leasingowych, ponieważ wypowiedział umowę leasingu ze względu na jej niewykonanie przez leasingobiorcę, *lecz zgodnie z umową przysługuje mu prawo do odszkodowania w wysokości wszystkich nieopłaconych rat leasingowych, które staną się wymagalne do końca okresu leasingu?*

⁽¹⁾ Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez le Conseil d'État (Francja)
w dniu 12 kwietnia 2018 r. – Syndicat des cadres de la sécurité intérieure / Premier ministre, Ministre
d'État, Ministre de l'Intérieur, Ministre de l'Action et des Comptes publics**

(Sprawa C-254/18)

(2018/C 211/21)

Język postępowania: francuski

Sąd odsyłający

Conseil d'État

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Syndicat des cadres de la sécurité intérieure

Strona pozwana: Premier ministre, Ministre d'État, Ministre de l'Intérieur, Ministre de l'Action et des Comptes publics

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 6 i 16 dyrektywy 2003/88/WE z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że narzucają one okres rozliczeniowy określony w sposób ruchomy, czy też w ten sposób, że pozostawiają państwom członkowskim swobodę nadania mu charakteru ruchomego lub stałego?